

[J. C. A. Larsen.]

dele det ærede Medlems Anskuelse. Det kan være, at netop denne Bestilling, om jeg saa maa sige, er af en saadan Art og Form, at det ikke vil være heldigt at dele den, saaledes at der bliver Konkurrence. Men jeg understreger, at jeg kan ikke faa andet ud af Paragraffen, end at det har været den højtærede Ministers Mening, at der skulde kunne være flere i en Kommune.

Saa omtalte det ærede Medlem, at der havde været Tanker fremme om, at Kommunen kunde udnævne disse, men man havde ikke indenfor denne Kommission stillet Forslag om noget saadant. Nej, en Kommission, sammensat til Dels af Centraladministrationens Embedsmænd, tænker man sig jo ikke vil foreslaa, at det bliver Kommunerne, der udnævner disse. Men jeg tror, det vil være rigtigt, at Kommunalbestyrelsen som saadan, der har det lokale Kendskab, maaske sammen med Handelsorganisationerne og Politimesteren, faar Adgang til at udtale sig om, hvem der skal indstilles til disse Stillinger.

Jeg skal saa sige et Par Ord om Anvendelsen af de Midler, som bliver til Raadighed. Jeg er ganske forbavset, naar jeg læser de Oplysninger, der er fremkommet for det nedsatte Udvalg, hvoraf det fremgaar — for at tage Topeksemplet —, at man har haft en Indtægt paa 225 000 Kr., og deraf er omtrent de 200 000 gaaet til Administrationsudgifter; der er kun blevet en Nettoindtægt af nogle og fyrretyve Tusinde. Naar man har en lille Smule Forstaaelse af dette Hvervs Udøvelse og af Værktøj og Redskaber, og hvad der ellers skal til, saa staar ens Forstand stille overfor dette at skulle anvende 200 000 Kr. til Administration af et saadant Hverv i en By.

Men det kan vi vel nok faa lidt nærmere Oplysninger om, for jeg gaar ganske bestemt ud fra — det forstod jeg ogsaa var den ærede socialdemokratiske Talers Mening —, at vi faar dette Forslag i Udvalg, og jeg vil henstille, at det bliver henvist til det Udvalg, der arbejder med Næringsloven, som har haft disse Ting til Behandling nu i længere Tid. Jeg vil tro, at vi da faar dette Forhold lidt nærmere undersøgt, for det er ganske givet, at skal disse Ting gennemføres, og skal Staten have en vis Del af Afgiften, maa der ogsaa — det er den højtærede Minister vist enig med mig i — være et Efter-syn og Kontrol med Udgifterne; derom tror jeg ikke vi kommer i Konflikt.

Ifølge Lovforslaget skal der være et Tilsyn, og man har forespurgt i Justits-

ministeriet, hvilke Udgifter der vilde være forbundet dermed, og hvordan det skulde ordnes. Jeg ser, at man har kalkuleret Udgiften ved et teknisk Tilsyn med vore autoriserede Vejere og Maalere til 70 000 Kr. ved Etableringen og 80 000 Kr. aarlig, og saa forstaar jeg saa inderlig godt, at den højtærede Minister ikke har villet stille Forslag om et saadant Tilsyn. Men naar dette Overslag er kommet fra Justitsministeriet — den højtærede Minister ryster paa Hovedet, men det er vistnok fra Justitsministeriet, disse Oplysninger er kommet —, og man saa samtidig tænker sig Muligheden af, at Tilsynet skal udøves af Justervæsenet, som jo ogsaa sorterer under Justitsministeriet, ja, saa kunde jeg tænke mig, at der ikke vilde blive store Afgivelser. Men jeg stoler i hvert Fald saa meget paa den højtærede Handelsministers praktiske Forstand paa disse Ting, at jeg gaar ud fra, at Udgifterne ved Tilsynet ikke vil komme til at opluge alt, hvad der kan komme ind.

Det er ogsaa antydet, at man muligvis skulde have en Sum til Raadighed til de afgaaede Vejere og Maalere eller til deres Enker. For en Tid siden var der en Deputation af disse Mænd her i Rigsdagen for at tale med det Udvalg, der er nedsat om Næringslovsforslaget, og de slog ogsaa noget paa, at der maatte være noget til Raadighed til Pensionering. Vi spurgte saa — jeg kan saa godt huske denne Samtale —, om der var nogen, som var afskediget, som ikke fik noget, fordi der ikke var nogen Pensionskasse for dem, og vi fik det Svar: Nej, der fandtes ingen. De vidste heller ikke, om der nogen Sinde havde været nogen, for disse Embeder bestred man, saa længe man i det hele taget kunde drage Aande. Derfor tror jeg nok, at vi skal have denne Sag til nærmere Undersøgelse i et Udvalg.

Jeg maa sige, at jeg er ikke nogen stor Tilhænger af, at man plukker Næringslovsforslaget ud Stykke for Stykke. Først plukede man ud Spørgsmaalet om fremmede handelsrejsende, hvilket var nødvendigt paa Grund af de Forhandlinger, der den Gang var med Tyskland om Handelsforholdene; derefter var det de autoriserede Revisorer og nu autoriserede Vejere og Maalere. Der er mange forskellige Institutioner, som vi i Kommissionen med stor Omhu søgte at drage ind under Næringslovens Omraade, men som nu bliver plukket ud Stykke for Stykke. Derfor er det ikke med særlig Begejstring, jeg ser dette Spørgsmaal blive udskilt for sig selv, men det kan være, at Ministeren har saa gode Grunde for det, at det er nødvendigt, og vi vil ogsaa